

„Sveti oče, za Baldomirja C.“

Obraz sv. očeta se stemni. Globoka žalost zresni poteze obraza.

„Ali veš, kaj je storil?“

„Da, zarotil se je zoper vašo svetost.“

„In vendar prosiš zanj?“

„Da. Poznam blago srce vaše svetosti, ki tako rada deli milost nesrečnim.“

„Zakaj pa prosiš zanj? Ali je tvoj prijatelj?“

„Ne, moj sovražnik!“

„Tvoj sovražnik — in ti si vendar prihitel v Rim prosit zanj milosti?“

„Da, sveti oče“

Ginjen odloči sveti oče: „Naj ti bo, kar prosiš.“

Pecci se globoko prikloni papežu. V znak spoštovanja mu hvaležno poljubi nogo in odide.

* * *

Baldomir C., ujet zarotnik zoper papeža Gregorja XVI., je sedel v temni ječi, uklenjen v težke verige na nogah in rokah ter srdito gledal predse, ko so se odprla vrata ječe in je vstopil Joahim Pecci.

„Kaj želiš?“, zarohni hudodelnik. „Si me prišel zasmehovat? Vun! Sicer te zadavim!“

Mirno stopi Joahim Pecci k jetniku.

„Prinašam ti pomiloščenje. Vendar v papeževi deželi ne smeš ostati. Tu ná potrebnega denarja, da takoj zapustiš deželo in v tujini začneš novo življenje.“

„Pomiloščenje mi prinašaš? Tebi se imam zahvaliti za to milost?“ vpraša osupnjen ujetnik napol glasno. Spoznal je namreč svojega rešnika.

Pecci molči. Jetničarju namigne, naj jetnika oprostí verig. Na mizo položi denarnico in hoče molče oditi.

Baldomir, oproščen verig, plane za njim, pade predenj na kolena in glasno ihteč ne more družega izpregovoriti nego:

„Odpusti! Odpusti!“

Joahim Pecci razprostre nad njim roke in ga molče blagoslovi. X.

Barčica plavaj! . . .

Jadra srebrna se v solncu blišče, —
Barčica plava čez širo morjé.

Solncece smeje se, vetrič šumlja,
Barčica ziblje se sredi morja.

Daleč v tujino me žene srce, —
Bog ve, če pridem kdaj srečen iz nje?

Sokolov.

